

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BRITANNICUS

Een treurspel

door

Jean Racine

Vertaling : Laurens Spoor

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.2193

PERSONAGES

3 dames - 4 heren

Nero - keizer, zoon van Agrippina
Britannicus - zoon van keizer Claudius van Messalina
Agrippina - weduwe van Domitius Aenobarbus - vader van Nero
en na een tweede huwelijk weduwe van keizer Claudius
Junia - geliefde van Britannicus
Burrus - opvoeder van Nero
Narcissus - opvoeder van Britannicus
Albina - vertrouwelinge van Agrippina
Lijfwachten.

Het stuk speelt in Rome, in een vertrek van het paleis van Nero.

*E E R S T E B E D R I J F*Scène 1

Agrippina, Albina.

ALBINA : Nee maar! Nu Nero diep in slaap gedompeld ligt,
Wacht u tot hij ontwaakt? De moeder van de Keizer
Dooit zonder lijfwacht of gevolg door het paleis
Teneinde voor zijn deur persoonlijk post te vatten?
Mevrouw, keert u terug naar uw appartement.

AGRIPPINA : Albina, ik verlaat geen ogenblik mijn stelling.
Juist hier wacht ik hem op. Zijn tergende gedrag
Biedt mij intussen stof genoeg tot overpeinzing.
Al wat ik heb voorspeld neemt vaste vormen aan
Nu blijkt dat hij het op Britannicus gemunt heeft.
De tijd van Nero's zelfbeheersing is voorbij;
Moe zich bemind te maken, wil hij nu gevreesd zijn.
Britannicus is hem een blok aan 't been, en straks
Zal hij ook mij, Albina, als een last ervaren.

ALBINA : Wat! Hebt u hem soms niet het levenslicht geschon-
ken,
En stap voor stap zijn pad geëffend naar de troon?
Wist u de zoon van Claudius niet te onterven,
En riep u Nero toen niet tot het keizerschap?
Dat alles pleit voor u, Mevrouw, aan Agrippina
Is hij zijn hart verschuldigd.

AGRIPPINA : Dat is hij, Albina.

Als hij grootmoedig is, geeft hij dat alles toe;
Als hij ondankbaar is, pleit alles in mijn nadeel.

ALBINA : Als hij ondankbaar is, mevrouw? Heel zijn gedrag
Getuigt van diepgeworteld plichtsbesef! Wat zei hij,
Of deed hij in een periode van drie jaar
Dat niet het beeld van een volmaakte keizer oproept?
Sinds Rome wordt geleid door zijn bekwame hand,
Waant men de tijd der consuls weergekeerd. Een vader

Voor 't volk! Kortom: de jeugd van Nero gaat getooid
Met alle deugden van Augustus' levensavond.

AGRIPPINA : Ik wil in alle objectiviteit erkennen
Dat hij begint zoals Augustus eindigde;
Maar vreest men de triomf van toekomst op verleden,
Dan eindigt hij zoals Augustus ooit begon.
Nee, mij misleidt hij niet: in zijn gezicht bespeur ik
De wrede trekken reeds van een Domitius:
En aan de hoogmoed die hij van die kant geërfd heeft,
Paart hij de ongenaakbaarheid van zijn geslacht.
Een tirannie begint gewoonlijk veelbelovend:
Caligula was eerst in Rome een idool,
Maar toen zijn masker viel en hij zijn waanzin toe-
liet,
Ontpopte het idool zich als de schrik van 't volk.
Maar wat maakt het mij uit of Nero als een toonbeeld
Van deugd en deemoed de geschiedenis ingaat?
Gaf ik hem soms het roer van 't schip van Staat in
handen
Opdat hij zich zou voegen naar senaat en volk?
Laat hem, als hij dat wil, maar voor hun vader spelen,
Als hij maar niet vergeet dat ik zijn moeder ben.
Want hoe dient het vergrijp te worden opgenomen
Dat aan het licht gebracht werd door de dageraad?
Hij weet - geen mens kan immers blind zijn voor hun
liefde -
Dat Junia bemind wordt door Britannicus;
Toch laat diezelfde Nero die de deugd zo hoogschat
Haar met geweld ontvoeren, midden in de nacht.
Wat wil hij? Is het haat of liefde die hem aanzet?
Zoekt hij slechts het genoeg en hen te treiteren?
Of wil hij zich boosaardig op dit tweetal wreken
Voor alle hulp die ik hun beiden heb bereid?

ALBINA : Mevrouw, u hielp hen?

AGRIPPINA : Zwijg, m'n lieve. Heus, ik weet

Dat ik -en ik alleen- hun ondergang bewerkt heb;

Dat ik Britannicus van zijn gerechte troon
 Geweerd heb en de broer van Junia, Silanus,
 Verhinderd heb te trouwen met Octavia,
 Waarop hij zich terstond het leven heeft benomen,
 Hij, die zichzelf de oogappel van Claudius
 Mocht noemen en een afstammeling van Augustus.
 Dat alles baatte Nero: het is nu mijn taak
 De broze vrede tussen hen in stand te houden
 En wel opdat Britannicus te zijner tijd
 De vrede zal bewaren tussen mij en Nero.

ALBINA : Zo'n strategie!

AGRIPPINA : Ik zoek bijtijds een toevluchtshaven.

Als hij zich aan mijn greep ontrukkt, ben ik hem kwijt.

ALBINA : Hij is uw zoon! Waarom die overdreven voorzorg?

AGRIPPINA : Ik zou hem weldra vrezen, als hij mij niet
 vreest.

ALBINA : Een ongegronde angst speelt u waarschijnlijk
 parten.

En als zijn trouw aan u te wensen overlaat,
 Blijft dat tenminste voor de buitenwacht verborgen,
 En speelt die kwestie louter tussen hem en u.

Geen nieuwe eretitel kan de stad hem schenken,
 Of hij kent die ter plekke aan zijn moeder toe:
 Zijn gulle hart behoudt niets voor zichzelf. In Rome
 Is uw naam even goddelijk als die van hem.

Wie rept nog van Octavia, die treurig wegwijnt?

Bewees Augustus Livia destijds méér eer?

Spant Nero niet de kroon sinds hij zijn moeder toe-
 staat

Dat zij voorafgegaan wordt door een lijfwacht met
 Omkranste roedenbundels? Wat verlangt u verder?

AGRIPPINA : Een beetje minder eerbied, en wat meer vertrou-
 wen.

Al die goedgeefsheid van hem voedt mijn ergernis,
 Want met het stijgen van mijn aanzien daalt mijn
 invloed,

Albina. Nee, voorbij is Nero's jeugd: toen hij
 De adoratie van het hof nog aan mij opdroeg,
 En mij de leiding van de Staat in handen liet:
 Toen de senaat op mijn bevel hier ten paleize
 Bijeenkwam en ikzelf, zij 't achter een gordijn,
 Dat machtig lichaam oppermachtig kon bezielen.
 Zijn populariteit was nog niet van dien aard
 Dat zijn positie Nero naar het hoofd kon stijgen.
 Maar hoe heugt mij die dag, o die funeste dag,
 Waarop hij plotseling bedwelmd werd door zijn status:
 Toen afgezanten van een keur van koningen
 Hem namens heel de wereld hulde kwamen brengen,
 En ik mijn plaats al opzocht, naast hem op de troon,
 Kon ik - om welke reden ik in ongenade
 Moest vallen weet ik niet, maar hoe het zij: ik kon
 Van verre reeds de wrevel in zijn ogen lezen,
 En mij be kroop een onheilspellend voorgevoel.
 Toen stond de trouweloze op, en met schijnheilig
 Vertoon van eerbied voerde hij mij aan zijn arm
 Ver van de troon vandaan die ik bestijgen wilde.
 Sinds dat fatale voorval gaat het elke dag
 Weer méér bergafwaarts met de macht van Agrippina.
 Een schaduw nog rest mij ervan, nu hier alleen
 De naam van Seneca en 't woord van Burrus tellen.

ALBINA : Als u op voorhand wordt geplaagd door zoveel angst,
 Moet u het kwade sap dat u verteert niet voeden!
 Stort dan uw hart tenminste bij de Keizer uit.

AGRIPPINA : De Keizer spreekt niet meer met mij alleen,
 Albina.

En als hij naar mij luistert in het openbaar,
 Dan is zijn antwoord voorgekauwd, en zelfs zijn
 zwijgen,
 Want altijd wel waakt één van die twee raadsheren
 -Gebieders van ons beiden- over de gespreksstof.
 Maar 'k volg hem evenzeer als hij mij tracht te
 mijden.

Ik moet met zijn vertwijfeling mijn voordeel doen,
 Albina. Hoor: de deur gaat open. Kom, wij vragen
 Terstond wat die ontvoering te beduiden heeft
 En trachten hem zijn zieleroersels te ontlokken.
 Maar wat! Komt Burrus Nero's kamer uit?

Scène 2

Agrippina, Burrus, Albina

BURRUS : Mevrouw,

In naam des Keizers kom ik tekst en uitleg geven
 Omtrent een zaak die u wellicht heeft verontrust,
 Maar die slechts voortvloeit uit een wijze stelling-
 name

Die u, op zijn verzoek, dan ook ontvouwen wordt.

AGRIPPINA : Dan gaan wij binnen: zelf ontvouwt hij dat het
 beste.

BURRUS : De Keizer wil voorlopig niet dat men hem stoort.

Reeds voor u hebben namelijk de beide consuls
 Zich via een geheime deur bij hem vervoegd,
 Mevrouw. Ik zal hem echter onverwijld gaan melden...

AGRIPPINA : O nee, ik schend zijn heilige geheimen niet.

Maar kunnen wij intussen niet eens ongedwongen
 En openhartig van gedachten wisselen?

BURRUS : Tot leugens kon mijn eergevoel zich nooit verla-
 gen...

AGRIPPINA : Hoe lang denkt u de Keizer bij mij weg te
 houden?

Word ik voortaan beschouwd als hinderlijk sujet?

Verhief ik u zo hoog om nu te moeten dulden

Dat u een wig drijft tussen hem -mijn zoon- en mij?

Vreest u dat hij één ogenblik op eigen benen

Zou staan? Betwisten Seneca en u elkaar

De eer wie mij het eerst uit zijn geheugen wegvaagt?

Heb ik u aangesteld opdat die hoon mij treft?

Opdat u via hem de heersers van het Rijk bent?

Hoe meer ik erbij stilsta, des te meer ik zie
 Dat u het waagde mij voor uw pion te houden,
 U, wiens ambitie ik in de banale eer
 Van een of ander legioen had kunnen smoren;
 En ik: die door mijn afkomst recht heb op de troon,
 Ik: dochter, zuster, vrouw en moeder van uw meesters.
 Wat beeldt u zich toch in? Denkt u misschien dat ik
 Eén keizer uitriep om er drie terug te krijgen?
 Mijn zoon is nu geen kind meer. Wordt het niet eens
 tijd

Dat hij regeert? Hoe lang heeft hij u nog te duchten?
 Zou hij alleen maar door ùw ogen kunnen zien?
 Kan dan zijn voorgeslacht hem niet tot voorbeeld
 strekken?

Laat hij Augustus kiezen, of Tiberius,
 Ofwel Germanicus, mijn vader: grote namen
 Waarmee ik die van mij niet in één adem noem,
 Al kan ik tal van deugden in hem wakker roepen:
 Om te beginnen dat hij met een onderdaan
 Niet op vertrouwelijke voet dient te verkeren.

BURRUS : Ik zou hier nu niet staan als het er niet om ging
 De keizer van slecht één gedraging vrij te pleiten:
 Maar daar u dat pleidooi niet horen wilt en mij
 Aansprakelijk stelt voor zijn hele levenswandel,
 Geef ik u antwoord met de openhartigheid
 Van een soldaat die niet in staat is te verbloemen.
 De deugd van Nero hebt u aan mij toevertrouwd,
 Dat geef ik toe; ik mag dat geen moment vergeten.
 Maar heb ik u gezworen dat ik hem verraad?
 Dat ik van hem een keizer maak die slechts gehoor-
 zaamt?
 Geenszins! Aan u leg ik geen rekenschap meer af.
 Hij is niet meer uw zoon, hij is nu wereldheerser.
 Ik ben verantwoording schuldig aan het Rijk,
 Dat meent dat ik zijn heil of ondergang kan sturen.
 Och, had u écht gewild dat hij onmondig bleef,

Dan waren Seneca en ik hier toch niet nodig?
Hebt u de hielenlikkers uit zijn buurt geweerd,
Om ons tot zijn verderf van verre te ontbieden?
Het kruiperig hof van Claudius bood u,
Als u zo'n tweetal zocht, wel duizend kandidaten
Die stuk voor stuk gehunkerd hadden naar de eer
Hem klein te houden tot hij in zijn jeugd vergrijsd
was.

Mevrouw, waar klaagt u over? Men bewijst u eer.
Men zweert gelijkelijk bij Nero en zijn moeder.
't Is waar: niet elke dag meer draagt hij 't Keizer-
rijk

Aan u op en maakt hij uw hofhouding pompeuzer;
Maar waarom zou hij ook, mevrouw? Kan hij zijn dank
Alleen maar door afhankelijkheid demonstreren?
Mag Nero louter nederig zijn en bedeesd
En slechts in naam gelijk aan Caesar en Augustus?
Bedenkt u zich tot slot dat Rome hem erkent.
De stad, die zo lang aan drie vrijgelaten slaven
Ten prooi geweest is en weer amper adem haalt,
Herkreeg haar vrijheid pas met het bewind van Nero.
Wat zeg ik: de deugd zelf schijnt hier herboren, want
Niet langer is het Rijk de speelbal van één heerser:
Het volk wijst op het Marsveld stadsbestuurders aan,
De Keizer generaals op voordracht der soldaten;
En Thrasea in de senaat en Corbulo
In 't leger toonden zich tot nog toe niet weerbarstig;
En puilden de verbanningsoorden vroeger uit
Van senatoren, thans vindt men er hun belagers.
Wat geeft het dat de Keizer onverminderd hecht
Aan ons advies, zolang zijn faam daarbij gebaat is;
Zolang zijn almacht én de vrijheid van de stad
Floreren tijdens zijn regeringsperiode?
Maar Nero kan, Mevrouw, op eigen benen staan.
Ik dien hem en verbeeld mij geenszins hem te leiden.
Want inderdaad, zijn stamboom strekt tot eer: hij

hoeft

Om juist te handelen slecht op zichzelf te lijken.

Een zegen als zijn deugden met vereende kracht

Elk jaar opnieuw zijn aanvangsjaren doen herleven!

AGRIPPINA : Kortom, u ziet de toekomst niet rooskleurig in

En vreest dat Nero zonder u nog zal ontsporen.

Maar legt u ons eens uit, u die tot dit moment

Voldaan terugblijkt op uw werk en ons zijn deugden

Komt schilderen, waarom die Nero plotseling

De zuster van Silanus ruwweg laat ontvoeren?

Beoogt hij mijn familie, waar ook Junia

Van afstamt, met die schanddaad door het slijk te halen?

Waarvan beschuldigt hij haar? Wagens welk vergrijp

Beschouwt hij haar toch sinds vandaag als staatsgevaarlijk,

Zij die in eenvoud opgegroeid is en hem nooit

Gezien zou hebben, als hij haar nu niet geschaakt had,

En die hem er zelfs dankbaar voor zou zijn geweest

Als hij haar ongerepte staat nooit opgemerkt had?

BURRUS : Mevrouw, zij wordt van niets beschuldigd, naar ik weet:

De Keizer heeft haar dan ook nergens toe veroordeeld.

Wat kan haar ogen kwetsen, hier in een paleis

Vol afbeeldingen van haar nobele familie?

Maar u weet dat het erfrecht dat haar toekomt ooit

Een echtgenoot van haar tot opstand kan verleiden,

En dat het bloed des Keizers zich slechts mengen mag

Met dat van hen aan wie hij het wil toevertrouwen.

U zult erkennen dat -zo iemand- hij het lot

Bepalen moet van haar die afstamt van Augustus.

AGRIPPINA : Ja, ik begrijp u: Nero zegt mij door uw mond

Dat ik Britannicus gevleid heb met illusies.

Vergeefs heb ik, als balsem voor zijn ongeluk,

Zijn hoop gevoed op 't huwelijk van zijn verlangen.

Om mij te dwarsbomen wil Nero laten zien

Dat Agrippina meer belooft dan in haar macht ligt.
 Mijn invloed wordt door Rome nog te hoog geschat;
 Door mij te grieven wil hij daar een eind aan maken
 En waarschuwt hij de hele wereld scherp dat men
 Mijn zoon niet langer moet verwarren met de Keizer.
 Dat kan hij doen. Al raad ik hem bescheiden aan
 Om voor dat waagstuk zijn positie te versterken,
 Want als hij mij wil dwingen tegenover hem
 Mijn onbeduidende gezag te laten gelden,
 Dan blijft bij zulk een krachtmeting mijn naam mis-
 schien
 Van meer gewicht dan hij aanvankelijk vermoedde.

BURRUS : Mevrouw toch! Aan zijn achting twijfelt u nog
 steeds?

Is elke stap van hem verdacht? Moet hij, op zijn
 beurt,

Geloven dat u plots partij gekozen hebt
 Voor Junia, en met Britannicus verzoend bent?
 Nee maar! U steunt uw vijanden en zoekt daarmee
 Een voorwendsel u over Nero te beklagen?
 Grijpt u nu elk gerucht met beide handen aan
 Om twist en tweespalt in het Keizerrijk te zaaien?
 Zult u elkaar steeds vrezen, en zal iedere
 Omhelzing voortaan in een kruisverhoor ontaarden?
 Ach, staakt u die rampzalige bemoeizucht toch!
 Betoon u mild als een inschikkelijke moeder,
 En meet u een kortstondige verwijdering
 Niet zo breed uit dat 't hof zich van u af zou wenden.

AGRIPPINA : Wie acht de steun van Agrippina nog iets waard,
 Nu Nero zelf mijn ondergang heeft aangekondigd?
 Nu hij mij blijkbaar uit zijn buurt verbannen heeft?
 En Burrus het bestaat mij van zijn deur te weren?

BURRUS : 't Is tijd voor mij te zwijgen, merk ik. U begint
 Al aanstoot aan mijn openhartigheid te nemen.
 Wie zich gekrenkt voelt is onbillijk, en hoe meer
 Die krenking wordt weerlegd, hoe heviger de argwaan.

Daar komt Britannicus. Ik maak graag plaats voor hem;
 Dan kunt u zijn ellende horen, hem beklagen,
 En hén wellicht beschuldigen, Mevrouw, die door
 De Keizer in die zaak het minst om raad gevraagd zijn.

Scène 3

Agrippina, Britannicus, Narcissus, Albina

AGRIPPINA : Ach, Prins! Waar snelt u heen? Waarom zo onbe-
 suisd

Dit kamp dat u vijandig is gezind bestormen?
 Wat is het dat u zoekt?

BRITANNICUS : O goden! Wat ik zoek?

Bevindt zich hier niet alles wat ik heb verloren?
 Op brute wijze is mijn Junia naar dit
 Paleis gesleurd door duizend grimmige soldaten.
 Helaas! Wat zal haar tere inborst gruwelijk
 Geschokt zijn door dat overrompelende schouwspel!
 Nu is zij mij dan toch ontnomen. Een te wreed
 Bevel scheidt onze harten die verbonden waren
 Door hun ellende. Men vergunt ons blijkbaar niet
 Dat wij elkaar met die gedeelde smart tot steun zijn.

AGRIPPINA : Genoeg. Het onrecht dat u lijdt, ontstemt ook
 mij:

Uw klacht is reeds voorafgegaan door mijn protesten,
 En ik ben niet van plan mijn woord aan u gestand
 Te doen door het vertoon van machteloze woede.
 Meer zeg ik niet. Maar als u een verklaring wenst,
 Volg mij naar Pallas dan, waar ik op u zal wachten.

Scène 4

Britannicus, Narcissus.

BRITANNICUS : Narcissus, mag ik haar geloven? Wil zij in
 Mijn voordeel 't pleit beslechten tussen mij en Nero?
 Want is dit soms diezelfde Agrippina niet

Die vroeger, tot mijn onheil, met mijn vader trouwde,
 En die, naar jij beweert, zijn dood bespoedigd heeft
 Om sneller al haar boze plannen uit te voeren?

NARCISSUS : Dat telt niet. Zij is evenzeer gekwetst als u;
 Zij ziet het als haar taak u Junia te schenken:
 Verenigt uw misnoegen dus, en uw belang.
 Vergeefs weerklinken uw verwijten ten paleize:
 Zolang u hier nog met een smekend stemmetje
 Blijft jammeren, in plaats van angst en vrees te
 zaaien,
 Zolang uw wrok blijft steken in verbaal geweld,
 Zult u wel altijd reden voor gejammer houden.

BRITANNICUS : Narcissus, maar jij weet toch: ben ik dan
 bereid
 Dit juk van onderdanigheid nog lang te dragen?
 Wil ik, verbluft dat ik opzijgeschoven ben,
 Voorgoed bedanken voor de troon waarop ik recht heb?
 Maar nog sta ik alleen? Mijn vader's vrienden zijn
 Als vreemden, mijn ellende immers werkt afstotend;
 En verder houdt alleen mijn jeugd al iedereen
 Die mij genegen is voorlopig op een afstand.
 Want wat zie ik, die sinds een jaar langzamerhand
 De draagwijdte van mijn onzalig lot gewaar word,
 Nog anders dan corrupte vrienden om mij heen
 Die ijverig mijn gangen nagaan, die door Nero
 Zijn uitgekozen voor dat kwalijke karwei
 En met hem handel drijven in mijn hartsgeheimen?
 Hoe 't zij, Narcissus: men verraadt mij elke dag,
 Want hij voorziet mijn plannen, hij hoort mijn ge-
 sprekken;
 Hij kent mijn hart zo goed als jij alleen het kent.
 Narcissus, wat vind jij ervan?

NARCISSUS : Ach! Hoe laaghartig...

Maar 't is aan u om uw vertrouwelingen zelf
 Te kiezen en niet uw geheimen rond te strooien.

BRITANNICUS : Narcissus, dat is waar. Maar achterdocht is

wel

Het laatste waar een nobel hart aan toe wil geven:
't Wordt lang misleid. Maar eindelijk geloof ik je,
Of nee: ik zweer uitsluitend jou nog te geloven.
Mijn vader roemde reeds je toewijding. Slechts jij
Bent van zijn vrijgelatenen mij trouw gebleven;
Jouw waakzaam oog, dat heel mijn doen en laten volgt,
Behoedde mij voor duizend voetangels en klemmen.
Dus onderzoek of Nero's jongste euveldaad
De moed van onze kameraden opgewekt heeft.
Peil nu hun blikken, luister goed naar elk gesprek,
En pols of ik van hen bescherming kan verwachten.
Zie bovenal nauwlettend toe hoe Junia
In dit paleis van Nero wordt gegijzeld.
Kijk of de doodsschrik uit haar mooie ogen week,
En of het mij nog toegestaan is haar te spreken.
Ik breng intussen Nero's moeder een bezoek
Bij Pallas - ook een vrijgelatene van vader.
Ik spreek haar, ik dring aan, ik volg haar, en -als 't
lukt-
Zal zij mij verder helpen dan zij zelf van plan is.

T W E E D E B E D R I J F

Scène 1

Nero, Burrus, Narcissus, lijfwachten

NERO : Onthoud het, Burrus, al is haar gedrag misplaatst,
 Zij blijft mijn moeder, en haar grillen wil ik dulden.
 Die onbeschaamde functionaris evenwel,
 Die 't waagt haar op te stoken, duld ik nu niet
 langer.
 Met al zijn raad vergiftigt Pallas haar, en ook
 Britannicus, mijn stiefbroer, brengt hij op een
 dwaalspoor.
 Zij luisteren alleen naar hem; en wie hen volgt,
 Treft hen wellicht op dit moment bij hem te zamen.
 Dit gaat te ver. Ik wil hem uit hun buurt vandaan.
 Voor 't laatst: laat hij verdwijnen, laat hij snel
 vertrekken,
 Ik wil het, ik beveel het: voor de avond valt,
 Heeft hij mijn hof en Rome achter zich gelaten.
 Vooruit: dit is een order in het staatsbelang.
 Narcissus, jij blijft hier.
 (tot Burrus en de lijfwachten.)
 En jullie kunnen gaan nu.

Scène 2

Nero, Narcissus.

NARCISSUS : Dankzij de goden, heer, hebt u nu Junia
 In handen en is zo uw greep versterkt op Rome.
 Uw vijanden zijn, ruw van al hun hoop beroofd,
 Bij Pallas machteloze tranen aan het storten.
 Maar wat zie ik? U lijkt zelf meer ontdaan, ontsteld
 En in beroering dan Britannicus. Wat moet ik
 Begrijpen uit die grimmige neerslachtigheid

En uit die norske, doelloos ronddolende blikken?

Het leven lacht u toe: het lot gehoorzaamt u.

NERO : Het is gedaan, Narcissus; Nero is verliefd.

NARCISSUS : U?

NERO : Sedert kort, maar voor de rest van heel mijn leven,
Bemin ik -wat, bemin?- aanbid ik Junia.

NARCISSUS : Bemint u haar?

NERO : Een eigenaardige begeerte

Beving mij toen men haar vannacht hier binnenbracht.

Gekweld hief zij ten hemel haar betraande ogen,

Waarin de toortsen en de wapens fonkelden;

Beeldschoon, onopgesmukt, in heel die pure eenvoud

Van een jong meisje dat verrast werd in haar slaap.

Of hebben huist haar ongekunstelde verschijning,

Die schaduwen, dat vuur, die stilte, dat geschreeuw

En die barbaarse aanblik van haar brute schakers

Nog haar bevalligheid en kwetsbaarheid verhoogd?

Hoe het ook zij: door zo'n fraai tafereel betoverd,

Begaf mij, toen ik spreken wilde, plots mijn stem

En onbeweeglijk, ten prooi aan mijn verdwazing,

Heb ik haar toen naar haar vertrekken laten gaan.

En ik ging naar de mijne, waar ik eenzaam trachtte

Mij los te maken van haar beeld; het was vergeefs:

Ik waande haar te zien en dacht met haar te spreken;

En ook haar tranen die ik wekte, had ik lief.

En nu eens vroeg ik haar -hoewel te laat- vergeving,

En dan weer smeekte ik, of dreigde ik haar zelfs.

Mijn ogen, vol van deze prille liefde, hebben

De ochtend wagenwijd geopend afgewacht.

Maar idealiseer ik haar misschien een beetje?

Ik zag haar immers op haar gunstigst; wat zeg jij

Ervan, Narcissus?

NARCISSUS : Heer! Hoe is het mogelijk

Dat zij zich zo lang aan uw blik wist te onttrekken?